

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: KING MOB

Citation: Drachmann, Holger: "KING MOB", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid64363/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Hør, de komme; hør, hvor Raabet lyder, —
 Ja her er han, Raabet ej behøves!
 Se, hvor gennem Buskene de bryder,
 Fald kun an, nu skal der Stryke prøves.
 Lænken højt sig hæver imod Himlen,
 Solen sluktes, Lyset hastigt svinder,
 Stærk jeg staar paa Brinker uden Svimlen,
 Fald kun an, jeg slaas for mine Minder.

KING MOB

King mob er en mægtig Potentat
 Med hundred Arme og tusind Tunger,
 Hans Herredom er en Arvestat,
 Hans Rigskienodie Hunger.
 Om Dagen i Hulen, om Natten paa Gaden,
 En Pjaltekaabe slingrer om Raden,
 Hans Love, det er et Tyvegreb,
 Hans Krone, det er et Hampereb.

Dybt under Dybet der er hans Plads,
 Der funkler hans sølsomt brændende Øje,
 Ved Galgens Stamtræ til Skarnets Palads
 Er han knyttet fra Barnsben nøje.
 Lukt er hans Øre for Livets Færden,
 Den trænger kun dumpt til hans dulgte Verden,
 Men lugter han Grydernes fede Næring,
 Det er i hans Næse en Krigserklæring.

Kendte han noget til Magdeburgs Brand,
 Det vilde være en Smaas for hans Gane,
 En Lækkerbid for hans sultne Tand,
 Saadan at røve og rane.
 Kendte han blot — men han kender det alt,
 Verdensdyndet, til Dybet sivet,
 Har gennem Sekler King mob fortalt
 „Skandalerne“ oppe fra Livet.

Dybet er „Verdens“ tro Parodi;
 Stodderaktøren i brogede Klude

Spiller „Beaumonten“, der gaar forbi
 Kæderens fattede Rude.
 Dybet har slugt ved en osende Praas
 Verdenhistoriens røde Romaner,
 Og klippet et Motto af Sandhed og Vaas
 Til Indskrift for sine Faner.

Den sminkede Last, den fite Halunk,
 Hver Korruption der oppe i Vrimlen,
 Fra Biskoppen ned til den kattede Munk,
 Fra Fyrsten til Smaaborgerstimlen:
 Guldstøveis Smuds er sunket til Bunden,
 Der gemmer man alt, hvad der oppe blev syndet,
 Man kalder der oppe en Tidsalder „svunden“,
 Men Sporene sidde der nede i Dyndet.

Og det vider sig ud, og det løfter sig op,
 Det bobler og gærer der nede i Skarnet.
 Der avles en Kæmpe med vældig Krop,
 Og „Verden“ er Fader til Børnet.
 De store der oppe kende ham ej,
 De tro sig sikre for Kronprætendenter. —
 King mob ligger stille, forhaster sig ej,
 Til Tidens Fylde han venter.

SKIPPEREN SYNGER

Ved Børsen lægger jeg Skuden ind,
 I Svendborg staar ellers min Vugge,
 Det bedste er en strygende Medbørsvind,
 Og saa at høre Glaslærken klukke.

Forstaar sig til Maade, og ikke for tidt
 Og aldrig, naar det kniber for Skuden:
Dorthea gaar forud, saa kommer Akkevit;
 Hvad var jeg vel min Dorthe foruden?

Næven paa Roret og Skøderne klar,
 Se det er min Lektie paa Vandet;
 Naar det kuler: en Skraa, i Stille: en Cigar,
 Saa kan Fanden tage Lektierne paa Landet.